

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 232/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Wolf, s.r.o., Hlavná 53, Galanta, proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/480/2022 z 8. júla 2024, 8. januára 2025 a 12. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 10. marca 2025 a doplnenou podaniami doručенými 16. marca 2025 a 20. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní a kontradiktórnosť konania podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami okresného súdu (exekučného súdu) označenými v záhlaví. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenia zrušil, vec vrátil exekučnému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia exekučného súdu z 12. februára 2025 (ktorým boli zamietnuté námietky proti udeleniu príklepu a bol schválený príklep udelený súdnym exekútorom JUDr. Pavlom Šajánkom, Exekútorský úrad Skalica) a aby uložil uvedenému súdnemu exekútorovi, aby všetky peňažné prostriedky získané z dražby uskutočnenej v rámci exekučného konania vedeného pod sp. zn. 59Ek/480/2022 zložil do úschovy na osobitný bankový účet a nerealizoval s ním žiadne dispozície, a to až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], ako pôvodný oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným exekučnému súdu 19. februára 2022 domáhala od sťažovateľky (povinnej) vymoženía sumy 354 013 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, a to rozhodcovského rozsudku zo 4. marca 2021. Súdny exekútor predložil 16. augusta 2022 exekučnému súdu návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie, ktorý bol uznesením exekučného súdu z 11. júla 2023 vydaným vyšším súdnym úradníkom zamietnutý. Sťažnosť sťažovateľky exekučný súd uznesením vydaným sudkyňou 15. januára 2024 (právoplatným 16. januára 2024) zamietol.

3. Exekučný súd v súvislosti s návrhom na zmenu účastníka na strane oprávneného vydal 19. októbra 2023 dodatok k povereniu na vykonanie exekúcie, čím na miesto pôvodného oprávneného do konania vstúpila obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] (nový oprávnený).

4. Súdny exekútor predložil exekučnému súdu 15. mája 2024 v poradí druhý návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie. Exekučný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom 8. júla 2024 tento návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol. Sťažnosť podanú sťažovateľkou exekučný súd napadnutým uznesením vydaným sudkyňou 8. januára 2025 zamietol. Sťažovateľka tento návrh na zastavenie exekúcie odôvodnila neexistenciou vymáhaného nároku (neexistencie pohľadávky v účtovných závierkach a súvahách pôvodného a nového oprávneného a neplatnosť nájomnej zmluvy, ktorá bola právnym základom vzniku prevádzanej pohľadávky, t. j. vymáhaného nároku) a neexistenciou oprávneného subjektu v čase začatia exekučného konania a s ňou súvisiacim neplatným postúpením pohľadávky. V prípade sťažovateľky exekučný súd za relevantnú pri posudzovaní v poradí druhého návrhu na zastavenie exekúcie považoval len ňou uvedenú obranu o neexistencii oprávneného subjektu v čase začatia exekučného konania a s ňou súvisiacu namietanú platnosť postúpenia pohľadávky. V tejto súvislosti exekučný súd poukázal na princíp vzniku a existencie spôsobilosti právnickej osoby na práva a povinnosti od momentu jej vzniku až do momentu zániku, z ktorého vychádza slovenský právny poriadok. Vychádzajúc z uvedeného princípu, exekučný súd nemohol priznať právnu relevanciu námietke sťažovateľky o neexistencii oprávneného subjektu v čase začatia exekučného konania. Exekučný súd vychádzal z údajov z obchodného registra, že pôvodný oprávnený spoločnosť [REDAKOVANÉ], bol zrušený od 30. októbra 2021 a spoločnosť bola *ex officio* vymazaná 9. augusta 2023 s tým, že uvedené údaje boli zapísané od 9. augusta 2023. Pokiaľ teda pôvodný oprávnený podal 19. februára 2022 návrh na vykonanie exekúcie, mal spôsobilosť mať práva a povinnosti, a teda bol oprávnený domáhať sa vymoženía svojej pohľadávky návrhom na vykonanie exekúcie. Rovnako mal pôvodný oprávnený spôsobilosť mať práva a povinnosti pri realizácii právneho úkonu postúpenia pohľadávky, ku ktorému došlo zmluvou o postúpení pohľadávky podpísanej s oprávneným 6. augusta 2023, preto nemožno hovoriť o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu neexistencie subjektu. Pôvodný oprávnený existoval v čase začatia exekúcie, ako aj v čase postúpenia nároku, t. j. mal v oboch prípadoch plnú subjektivitu rovnako ako súčasný oprávnený.

5. Sťažovateľka sa v súvislosti s neexistenciou oprávneného subjektu dovoľavala zásady oficiality, a teda že na podmienky konania, medzi ktoré nepochybne patrí aj spôsobilosť byť účastníkom konania, súd prihliada *ex officio* v ktoromkoľvek štádiu konania. Údaj o tom, že pôvodný oprávnený bol zrušený od 30. októbra 2021, bol v obchodnom registri, pri ktorom platí princíp materiálnej publicity, zapísaný až 9. augusta 2023. V tomto smere exekučný súd konštatoval, že nie je možné

dovolať sa použitia analógie, keď podľa sťažovateľky mala byť spoločnosť pôvodného oprávneného vymazaná z obchodného registra v lehote 2 dní plynúcich od 28. októbra 2021, t. j. 30. októbra 2021. Analógia slúži na vyplnenie medzery v zákone, a nie na nápravu nezákonného či nesprávneho postupu. Podmienkou použitia analógie je však vždy medzera v zákone, ktorú treba vyplniť. V prípade zániku právnickej osoby je zákonná úprava striktná a nepripúšťa žiadnu inú možnosť ako tú, že právnická osoba nezaniká uplynutím nejakej lehoty, ale zaniká dňom výmazu z obchodného registra.

6. V ďalšom exekučný súd konštatoval, že nebola preukázaná ani neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Tá bola pôvodným oprávneným uzavretá v období medzi zrušením a výmazom spoločnosti z obchodného registra, t. j. v čase, keď pôvodný oprávnený mal plnú spôsobilosť mať práva a povinnosti. Samotné pochybnosti, že zmluva bola uzatvorená tesne pred zánikom pôvodného oprávneného, nespôsobujú nevierohodnosť, a tým ani neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Povinný namietal platnosť predmetnej zmluvy aj spochybnením podpisu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (jednej z dvoch konateľov) na nej, čo oprávnený poprel. Sťažovateľka tvrdila, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, keďže ju nepodpísala [REDAKOVANÉ], a na preukázanie svojho tvrdenia navrhla znalecké dokazovanie, oprávnený pravdivosť tohto tvrdenia poprel a k tomu predložil čestné vyhlásenie [REDAKOVANÉ], že podpis na zmluve o postúpení pohľadávky je jej vlastný podpis, čím došlo k presunu dôkazného bremena opätovne na sťažovateľku. Tá na podporu svojho tvrdenia v sťažnosti neoznačila, resp. nepredložila iný relevantný dôkaz ako navrhované znalecké dokazovanie o pravosti podpisu, ale len bez ďalšieho tvrdila, že došlo k porušeniu princípu podľa čl. 15 Civilného sporového poriadku. Exekučný súd nepovažoval za potrebné vykonanie ďalšieho dokazovania. Zo strany súdu nedošlo k žiadnemu neobjektívnemu hodnoteniu dôkazov či narušeniu princípu rovnosti zbraní a napomáhaniu jednej zo strán. Sťažovateľka po presune dôkazného bremena v rámci dokazovania neuniesla dôkazné bremeno pre vyvrátenie tvrdení oprávneného ku skutočnostiam o podpise na zmluve o postúpení pohľadávky.

7. Pokiaľ ide o druhý okruh obrany sťažovateľky o neexistencii vymáhaného nároku, pričom uvedené malo preukazovať neexistenciu pohľadávky v účtovných závierkach a súvahách pôvodného a nového oprávneného či neplatnosť nájomnej zmluvy, exekučný súd poukázal na koncentračnú zásadu rozhodovania návrhov na zastavenie exekúcie zavedenú do zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) s účinnosťou od 1. apríla 2017, ktorú viackrát judikoval vo svojich rozhodnutiach aj ústavný súd. Sťažovateľka odôvodnila neexistenciu vymáhaného nároku sčasti skutočnosťami, ktoré uviedla už v prvom návrhu na zastavenie exekúcie a ktoré existovali v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, a v prípade namietanej neplatnosti nájomnej zmluvy išlo dokonca o skutočnosť spadajúcu pred vznik samotného exekučného titulu, a teda sťažovateľka mala možnosť a povinnosť namietat ju v prvom návrhu na zastavenie exekúcie. Keďže tak neurobila, nemohol na ne vzhľadom na koncentračnú zásadu exekučný súd prihliadať, keďže nešlo ani o skutočnosti, ktoré sťažovateľka bez vlastnej viny nemohla uplatniť skôr. Navyše všetky námietky o neexistencii vymáhaného nároku bolo potrebné uplatniť v základnom konaní. Nevedenie pohľadávky v účtovníctve či nemajetnosť oprávneného subjektu deklarovaná v inom exekučnom konaní, keď navyše v prípade vydania upovedomenia o zastavení exekúcie súdnym

exekútorom ide len o relatívnu nemajetnosť, nie je zákonným dôvodom v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku na zastavenie exekúcie.

8. Súdny exekútor predložil exekučnému súdu 21. mája 2024 návrh na schválenie príklepu udeleného na dražbe konanej 3. mája 2024. Na dražbe sťažovateľka vznesla námietky proti udeleniu príklepu. Exekučný súd napadnutým uznesením vydaným sudkyňou 12. februára 2025 námietky sťažovateľky proti udeleniu príklepu na dražbe konanej 3. mája 2024 zamietol (výrok I) a schválil príklep udelený súdnym exekútorom na uvedenej dražbe k nehnuteľnostiam špecifikovaným v petite za najvyššie podanie vo výške 746 000 eur (výrok II). Konštatoval, že nezistil zo strany súdneho exekútora žiadne pochybenie, ktoré by mohlo mať za následok ujmu oprávnených osôb. Námietky sťažovateľky neobsahovali konkrétne tvrdenia, že v konaní došlo k nejakej konkrétnej procesnej vade na jej ujmu ani že došlo k porušeniu zákona, sťažovateľka namietala dôvodnosť vedenia exekúcie pre nedostatok aktívnej legitímácie oprávneného, resp. jeho právneho predchodcu. Uvedené dôvody boli predmetom rozhodovania exekučného súdu o druhom návrhu sťažovateľky na zastavenie konania (napadnuté aj predmetnou ústavnou sťažnosťou), boli vyhodnotené ako irelevantné, a preto exekučný súd nevidel potrebu ich opakovania. Nepreukázanie existencie žiadnej procesnej vady na ujmu sťažovateľky ani porušenie zákona, a teda nenaplnenie dôvodov stanovených v § 147 ods. 3 Exekučného poriadku, malo za následok, že exekučný súd námietky sťažovateľky proti udeleniu príklepu zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľky

9. Podstatou argumentácie uplatnenej sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že napadnuté uznesenia sú arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Podľa názoru sťažovateľky exekučný súd svojím formalistickým postupom závažne porušil ňou označené práva tým, že sa nezaoberal zásadnými argumentmi o zániku pôvodne oprávneného (spoločnosti [REDACTED]). Exekučné konanie vedené subjektom bez právnej subjektivity je od počiatku neplatné a malo byť zastavené.

10. V podstatnom možno námietky, ktoré sťažovateľka opísala v ústavnej sťažnosti, zhrnúť do niekoľkých bodov, a to:

a) Porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 dohovoru), keďže exekučný súd odmietol vykonať vecnú kontrolu kľúčových dôkazov predložených sťažovateľkou, ktoré preukazovali neexistenciu právnej subjektivity pôvodne oprávneného [REDACTED]. Súd neoprávnene aplikoval zásadu koncentrácie, ktorá je v exekučnom konaní výslovne vylúčená § 200 Exekučného poriadku.

b) Porušenie princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania (čl. 47 ods. 2 ústavy, čl. 6 dohovoru), keďže exekučný súd odmietol dôkazné návrhy sťažovateľky, najmä znalecké dokazovanie sfalšovaných podpisov, čím uprednostnil dôkazy predložené protistranou, konkrétne čestné vyhlásenie bez kritického posúdenia jeho hodnovernosti.

c) Nesprávne právne posúdenie veci, keďže exekučný súd ignoroval zákonné ustanovenia (§ 61n ods. 6 Exekučného poriadku, § 75b ods. 3 a § 68 ods. 2 Obchodného zákonníka), keď neposúdil dôsledky zániku pôvodne oprávneného [REDACTED], čím sa dopustil závažného

právneho pochybenia v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/59/2019. Takýto postup viedol k vydaniu arbitrárneho a nezákonného rozhodnutia.

d) Porušenie princípu materiálnej pravdy, keď exekučný súd aplikoval neprípustne formalistický prístup a odmietol vykonať dôkazy nevyhnutné na zistenie skutkového stavu, čím porušil princíp materiálnej pravdy zakotvený v rozhodnutiach ústavného súdu.

e) Ignorovanie záväznej judikatúry, keďže rozhodnutie súdu je v rozpore so záväznou judikatúrou najvyššieho súdu (3Obdo/59/2019), ktorá explicitne uvádza povinnosť súdu skúmať právnu subjektivitu účastníkov konania po celú dobu exekučného procesu.

f) Porušenie princípu legitímnych očakávaní, a to svojvoľným odmietnutím preveriť existenciu právnej subjektivity oprávneného, čím súd porušil legitímne očakávania sťažovateľky a dopustil sa porušenia princípu legitímnych očakávaní zakotveného v judikatúre ústavného súdu.

g) Arbitrárnosť rozhodnutia, keďže prenesenie dôkazného bremena na sťažovateľku bolo svojvoľné, bez právneho základu a v rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Vetrenko proti Moldavsku z 18. 5. 2010), čím došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej v petite ústavnej sťažnosti označených práv napadnutými uzneseniami, ktorými exekučný súd rozhodol o jej v poradí druhom návrhu na zastavenie exekúcie a o jej námietkach proti udeleniu príklepu na dražbe nehnuteľností (vrátane jeho schválenia), keďže so závermi napadnutých uznesení nesúhlasí a vyčíta im arbitrárnosť a nedostatočnú odôvodnenosť.

12. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 395/2019).

13. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

14. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

15. Aj na základe doterajšej judikatúry ústavného súdu je potrebné konštatovať, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle už uvedeného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil, a preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností (m. m. III. ÚS 378/2018).

16. Tieto východiská bol povinný exekučný súd dodržiavať a premietnuť aj do odôvodnenia napadnutých uznesení. Úlohou ústavného súdu preto v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti bolo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

17. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením exekučného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom 8. júla 2024:

18. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie exekučného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom, keďže ho už preskúmal na základe sťažnosti sťažovateľky exekučný súd napadnutým uznesením vydaným sudkyňou 8. januára 2025.

19. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutými uzneseniami exekučného súdu vydanými sudkyňou 8. januára 2025 a 12. februára 2025:

20. Zákonná sudkyňa po oboznámení sa s dôvodmi uvedenými sťažovateľkou v sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom, ktorým jej návrh na zastavenie exekúcie zamietol (kopírujúcimi tvrdenia uvedené v ústavnej sťažnosti), aplikujúc príslušnú zákonnú úpravu, vyhodnotila sťažnosť ako nedôvodnú. Závery prijaté vyšším súdnym úradníkom vyhodnotila ako vecne správne a v napadnutom uznesení sa zaoberala rozsiahlou právnou argumentáciou uplatnenou sťažovateľkou v sťažnosti.

21. V úvode (bod 46 napadnutého uznesenia) zákonná sudkyňa zhrnula relevantné námietky sťažovateľky pri posudzovaní jej v poradí druhého návrhu na zastavenie exekúcie. V ďalšom (body 47 až 49 napadnutého uznesenia) sa vysporiadala a vyvrátila námietku sťažovateľky o neexistencii oprávneného subjektu v čase začatia exekučného konania, keď dospela k záveru, že pôvodný oprávnený existoval v čase začatia exekúcie, ako aj v čase postúpenia nároku, t. j. mal v oboch prípadoch plnú subjektivitu. Sudkyňa nedala sťažovateľke za pravdu, ani keď namietala neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, a to či už v dôsledku nedostatku sťažovateľkou tvrdenej právnej subjektivity pôvodného oprávneného (bod 50 napadnutého uznesenia), alebo v dôsledku spochybnenia podpisu zmluvy jedným z konateľov oprávneného (body 50 až 52 napadnutého uznesenia).

22. Pôvodný oprávnený bol zrušený od 30. októbra 2021 a k jeho *ex offico* výmazu došlo 9. augusta 2023. Z uvedeného vyplýva, že v predmetnom medziobdobí bol oprávnený na podanie návrhu na vykonanie exekúcie (19. februára 2022) a taktiež na postúpenie vymáhanej pohľadávky na základe zmluvy (6. augusta 2023). Exekučný súd sa otázkou právnej subjektivity pôvodného oprávneného náležite zaoberal pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie aj pri rozhodovaní o prechode práva z vymáhanej pohľadávky a následne to ústavne udržateľným spôsobom premietol do odôvodnenia napadnutého uznesenia.

23. V závere sa sudkyňa zaoberala obranou sťažovateľky v tvrdenej neexistencii vymáhaného nároku (body 53 a 54 napadnutého uznesenia) a irelevantnosťou námietok sťažovateľky odôvodňujúcich zastavenie exekúcie v dôsledku nevedenia pohľadávky v účtovníctve či nemajetnosti oprávneného subjektu deklarovanej v inom exekučnom konaní (bod 55 napadnutého uznesenia). Sudkyňa poukázala na koncentračnú zásadu prejednávania a rozhodovania návrhov na zastavenie exekúcie podľa novej právnej úpravy (§ 61k ods. 3 Exekučného poriadku). Vo vzťahu k namietanej neplatnosti nájomnej zmluvy však nešlo o uplatnenie koncentračnej zásady, ale o neunesenie dôkazného bremena sťažovateľkou. Po predložení čestného vyhlásenia o pravosti podpisu na zmluve o postúpení pohľadávky sťažovateľka žiadnym spôsobom nepreukázala svoje tvrdenie o jeho nepravosti, a preto považoval exekučný súd (bez potreby vykonania ďalšieho dokazovania) túto skutočnosť za potvrdenú. Ani v tejto časti nemožno hodnotiť odôvodnenie napadnutého uznesenia ako ústavne neutržateľné.

24. Obdobne po oboznámení sa s námietkami sťažovateľky proti udeleniu príklepu na dražbe vznesenými do zápisnice o dražbe (identickými s námietkami v sťažnosti proti zamietnutiu v poradí druhého návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie), aplikujúc príslušnú zákonnú úpravu, zákonná sudkyňa tieto námietky zamietla. Vzhľadom na už uvedenú identickosť týchto námietok zákonná sudkyňa iba poukázala na uznesenia exekučného súdu nevyhovujúce sťažovateľke o jej v poradí druhom návrhu na zastavenie konania (bod 8 tohto rozhodnutia).

25. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s takto vyjadrenými názormi exekučného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých uznesení. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

26. Ústavný súd nemôže hodnotiť napadnuté uznesenia podľa ich obsahu v predchádzajúcich bodoch ako vydané bez vysporiadania sa so závermi, ktoré tvorili predmet rozhodovania, a teda ako ústavne neudržateľné. Námietky sťažovateľky uplatnené v ústavnej sťažnosti sa javia ako jednoduchá polemika na úrovni zákona bez reflexie okolnosti, že ústavný súd nie je odvolacím ani dovolacím súdom a na žiadnom článku inštančnej postupnosti nenahrádza všeobecné súdy, nerieši teda „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť ich rozhodnutí, ktorá sa odvíja od ústavnoprávne relevantného odôvodnenia (námietok) ústavnej sťažnosti. Polemika (len) na úrovni zákona, popríklad skutkových zistení nemôže bez ústavnej dimenzie (intenzity) zásahu do základných práv arbitrárnym alebo zjavne neodôvodneným rozhodnutím vyvolať vyhovenie ústavnej sťažnosti.

27. Ústavný súd, rešpektujúc limity svojho prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti, dospel k záveru, že medzi napadnutými uzneseniami exekučného súdu nevykazujúcimi znaky ústavnej diskonformity a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že o jeho prípadnom porušení by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Táto súvzťažnosť vyplýva z previazanosti posúdenia ústavnej udržateľnosti napadnutých rozhodnutí všeobecného súdu s predmetom jeho rozhodovania, ktorým bolo majetkové právo. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutými uzneseniami exekučného súdu a porušením základných práv sťažovateľky označených v predchádzajúcom bode, neprichádzala do úvahy ani príčinná súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 20 ústavy a vzhľadom na to ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu